

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

og ønsker på dette område at udvide skolebespisningen, idet vi mener, at vi derved i det lange løb også sparer penge for samfundet, selvom vi naturligvis ikke med tal kan påvise, hvad der spares ved de gode vaner, man søger at indarbejde, og ved den fremme af sundhedstilstanden, man derved bidrager til.

Men forøvrigt vil jeg gerne spørge ministeren, om han ikke mener, at de udgifter for staten, på ca. 1 $\frac{1}{3}$ mill. kr., som socialministeriet har skønnet vil blive en følge af ændringen, ligger i overkanten. I ministeriets skrivelse, der er optrykt som bilag til betænkningen, er anført, at man er gået ud fra, at deltagelsen i skolebespisningen vil være af tilsvarende omfang i 7.-klasserne som i 1.—6.-klasserne, og at deltagelsen i modtagelsen af mælk i månederne udover november—april vil være af samme omfang som deltagelsen i skolebespisningen i månederne november—april. Det tror jeg ikke holder stik. Dels har det, såvidt jeg ved, vist sig, at der, jo højere man kommer op i klasserne, er et forholdsmæssigt aftagende antal børn, der tager del i den fulde bespisning, dels er det jo kommunerne selv, der bestemmer bespisningens omfang.

Alt i alt tror jeg, at vi, når denne ændring vedtages, vil få en hensigtsmæssig skolebespisning, der tjener på en gang et socialt og et sundhedsmæssigt formål og samtidig hviler på en sund økonomi.

Hermed skal jeg anbefale at stemme for det stillede ændringsforslag og at stemme imod det af det ærede medlem fru Petra Petersen m. fl. fremsatte forslag.

Socialministeren (Strøm): Allerførst takker jeg udvalgets flertal, socialdemokratiets og det radikale venstres medlemmer, for tilslutningen til lovforslaget. Det er klart, at jeg gerne havde set det lovforslag, jeg fremsatte om almindelig skolebespisning, gennemført, men jeg takker for den tilslutning, der af flertallet er givet til forbedring af den gældende skolebespisning.

Jeg er blevet opmærksom på, at det ved udarbejdelsen af det stillede ændringsforslag er blevet overset, at der også bør ske en ændring i forsorgslovens § 288, stk. 4. I henhold til forsorgslovens § 288, stk. 2, modtager kommunerne en vis refusion fra

den fælleskommunale udligningsfond. I den oprindelige affattelse af paragraffens stk. 3, der efter forslaget bliver stk. 4, er det bestemt, at den del af udgifterne, der ikke refunderes af statskassen, bæres endeligt af vedkommende kommune selv. Da refusion som nævnt ydes af den fælleskommunale udligningsfond, bør i stk. 4 ordet „statskassen“ ændres til „den fælleskommunale udligningsfond“, og jeg agter ved lovforslagets tredje behandling at stille et hertil sigtende ændringsforslag.

Det ærede medlem hr. Krogh gjorde opmærksom på, at lovforslaget ville betyde en merudgift på ca. 4 mill. kr., men jeg synes, at det er værd at gøre opmærksom på, at det, der er tale om her, er en udgift til mad til børn og mælk til børn; det er dog ikke penge, der sådan uden videre gives ud til unødvendige ting. Det beder jeg det ærede medlem tage i betragtning.

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen synes, det er mærkeligt, at jeg nu har stillet forslag om, at der kan gives mælk til børn i stedet for, som jeg havde foreslået, skolebespisning. Jeg har stadig den opfattelse, som jeg altid har haft, og som deles af sundhedsstyrelsen, nemlig at en virkelig skolebespisning er det, der burde gennemføres. Imidlertid har jeg også den opfattelse, at når den ikke kan gennemføres, fordi der kun er tilslutning hertil fra socialdemokratiet, og efter hvad jeg forstod ved første behandling også fra kommunisterne, men altså kun fra et mindretal i dette høje ting, er det en forbedring at gennemføre det, jeg nu har foreslået, altså en udvidelse af den bestående skolebespisningsordning til også at gælde for 7. klasse i månederne november—april og mælk til de samme klasser de øvrige skoledage i året, og jeg takker de partier, der vil være med til denne forbedring. Jeg er altså stadig af den mening, at en almindelig skolebespisning er det bedste, men jeg har aldrig sagt, at mælk ikke var bedre end ingenting.

Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp spurgte mig, om jeg ikke ville mene, at de udgifter, man har skønnet ordningen ville andrage, ligger i overkanten af, hvad der vil blive tale om. Det er klart, at udgiftsberegningen må hvile på et skøn, men om dette skøn ligger lidt i overkanten eller lidt i underkanten, tør jeg slet ikke udtale